

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

A Clemente XI. Ad Benedictum XIII.

Luxemburgi, MDCCXLI.

1. In supremo Militantis, &c. Confirmatio, & innovatio Litterarum, à san.
mem. Innocentio Papa XIII. editarum super Ecclesiastica Disciplina in
Regnis Hispaniarum cum aliis Ordinationibus.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74859](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74859)

BENEDICTUS XIII.

PONTIFEX CCXLIX.

ANNO DOMINI MDCCXXIV.

BENEDICTUS XIII.

feliciter regnans, Romanus: Vicentius Maria Ferdinandi de Ursinis Filius S. R. E. Presbyter Cardinalis Titulo S. Sixti Episcopus Portuensis & Archiepiscopus Beneventanus. Die 29. Maij 1724. Summus Pontifex Romæ est pronunciatus & die 4. Junii coronatus. In hunc usque diem creavit Cardinales 17. Hunc Deus incolumem seruet in multos annos.

I. Confirmatio, & innovatio Litterarum, à san. mem. INNOCENTIO PAPA XIII. editarum super Ecclesiastica Disciplina in Regnis Hispaniarum cum aliis Ordinationibus.

Edita A. D.
1724.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium

IN Supremo Militantis Ecclesiæ Solio per ineffabilem Divinæ Sapientiæ, atque bonitatis abundantiam, nullo licet meritorum Nostrorum suffragio constituti, ea, quæ à Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris ad Ecclesiasticam disciplinam factam, tectamque tuendam, & ubi collapsa est instaurandam providè disposita esse noscuntur, Apostolici muniminis Nostris patrocinio libenter constabilimus, novisque præsidis, ut exactius ferventur, corroboramus, sicut ad omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ decus, specialemque Christifidelium ædificationem expedire in Domino arbitramur.

Litteræ fel.
rec. Innocentii PP.
XIII.Procemium
de servanda
& instauranda
disciplina
Ecclesiastica.

§. I. Alias siquidem emanarunt à fel. rec. PP. Innocentio XIII. Prædecessore Nostris Litteræ tenoris, qui sequitur; videlicet.

INNOCENTIUS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam. Apostolici Ministerii, quod Nobis, licet immerentibus, imposuit Superni dispositio consilii, ratio præcipue exigit, ut Ecclesiasticæ Disciplinæ in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandæ, aut ubi opus fuerit, restaurandæ, juxta sacrorum Canonum instituta, & Sanctissimas Ecclesiæ leges, & ordinationes omni studio advigilemus; post enim primi Parentis lapsum semper ad inferiora nos deprimit humanæ mortalitatis infirmitas, & carnis fragilitate observantiæ vigor paulatim relaxatur; unde & de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, & in ipso Agro Domini spinas, ac tribulos identidem germinare quotidiana experientia edocemur: quod si noxia inde evellantur, & utilia plan-

tentur, dubitandum non est, quin uberior, benedicente Domino, electi sanctorum operum frumenti messis exurgat, omnisque Populus in via Domini, prælucente Clero, feliciter progrediatur.

Cum itaque Dilectus Filius Noster Ludovicus Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Bellugæ, & Moncada nuncupatus, Ecclesiæ Carthaginensis ex concessione, & dispensatione Apostolica Præsul, in ipsis Pontificatus Nostris primordiis, Nobis exposuisset nonnulla Ecclesiasticæ disciplinæ rationibus, ac saluberrimis Sacri Oecumenici Concilii Tridentini Decretis haud quaquam consentanea sensim in diversis Inclytæ Nationis Hispanicæ locis obrepisse, iisque ut opportunum remedium adhiberetur à Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, necdum ipse Ludovicus Cardinalis, & Præsul, sed & alii Venerabiles Fratres Archiepiscopi, & Episcopi Regnorum Hispaniarum humiliter postulassent; eorumque enixis precibus sua etiam studia, ac vota charissimus in Christo Filius Noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus pro ejus singulari pietate, & eximio Christianæ Religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus Litteris, conjunxisset: Nos Congregationi particulari nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostris ejusdem Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Concilii Tridentini Interpretibus à Nobis deputatorum rem omnem sedulo examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate præstitum, illiusque sententiæ ad Nos per ejusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, & opportunum duximus ea, quæ infra sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ utilitatem, veteris disciplinæ instauracionem, & spirituales Regnorum Hispaniarum ædificationem, hac Nostra perpetuè valitura Constitutione statuere, decernere, & declarare.

Supplicationes.

I. Primum igitur, cum à Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino affante spiritu, sapientissimè animadversum fuerit, quantum Christianæ Republicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus Sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam cæteri Fideles jugiter oculos conjicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; protereaque provide ab iisdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonfuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant conjecturam, se non secularis judicii declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, ut pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione; ab omnibus Regnorum Hispaniarum hujusmodi Archiepiscopis, & Episcopis, non alii ad primam Tonfuram in posterum admittantur, quam quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos confiterit Litterarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam deinde Majores suscipiendos versari videantur; vel denum quos viderint expedire alicujus Ecclesiæ servitio, vel ministerio deputari.

Requisita ad
mittendum
ad primam
tonsuram

II. Et tam in his, qui ad primam Tonfuram, quam in aliis, qui promoveri ad Ordines etiam minores optaverint, omnino servetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, ut nullus ordinetur, qui judicio sui

De adscrip-
tione Tonlu-
ra iniandorum,
ad Ordines pro-
movendorum & pro-
motorum.

Episco-

Episcopi non sit utilis, aut necessarius suis Ecclesiis, quique illi Ecclesie, aut pio loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exercent. Quod si qui modò reperiantur, vel Clericali Tonsura jam initiati, vel ad Ordines sive minores, sive majores jam promoti, qui nulli certæ Ecclesie, vel loco pio adscripti fuerint: Episcopi adscriptionem hujusmodi, vel à seipsis, vel à Prædecessoribus suis omittam, statim suppleant, non minus quoad omnes in majoribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quam quoad eos, qui vel sola prima Tonsura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, ut præfertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos Ecclesiis suis utiles, vel necessarios esse judicaverint. Ceterum antedictæ adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permitimus quoad eos, qui à Diocesi, in qua Tonsuram, vel Ordines susceperunt, causa edicendi Litterarum scientias in aliqua publica Universitate, vel Gymnasio, sive ex alia rationabili causa à suo Episcopo approbata, vel approbanda; absentes reperiantur.

III. Cum autem Clerici, qui in Episcopaliibus Seminariis educantur, ut commodius ad Litterarum, sacrarumque rerum studium operam conferre, aliisque à Concilio Tridentino præscriptis addiscendis magis assidue incumbere possint, teneantur juxta ejusdem Concilii Decretum diebus tantum festis Cathedrali, aliive loci Ecclesiis inservire: hanc quidem servitii per eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum Diocesis, nec non ipsos generalibus dumtaxat totius Cleri supplicationibus, sive Processionibus interesse volumus, & mandamus; sublata quacumque majoris servitii consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque Appellatione, aut Inhibitione. Si quod autem Seminarium reperitur, cujus fundatione aliter cautum esset ob adjectam graviorem servitii legem ab illo, qui Seminarium ipsum fundaverit, seu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, ut desuper opportune provideri valeat.

IV. Præterea cum maxime deceat eos, qui propius ad Sacratissima Mysteria accessuri sunt, ultra cætera requisita, congruenti etiam pollere scientia, qua præditi viam salutis indicare aliis Christianis possint: Episcopi non nisi eos ex Clero tam Seculari, quam Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob scientiam, aliasque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquisitionem compererint; adeo ut satis non sit illos, qui promoveri ad Ordines prædictos optant; linguam latinam intelligere, Cathéchismo instructos esse, atque aptè respondere quaestis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui verò ad Presbyteratum erunt assumendi, idonei prius per accuratum similiter examen comprobentur ad ministranda Sacramenta, & ad Populum docendum ea, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem: quod quidem ut rectè præstari possit eosdem Episcopos in Domino hortamur, ut quantum fieri potest, eos tantum ad Sacerdotium assumant, qui saltem Theologiæ moralis competenter periti sint.

V. Quod si Domicilium in una Diocesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad ejusdem Beneficii titulum optaverint ab Episcopo in cujus Diocesi Beneficium hujusmodi situm est: Episcopus Domicilii debeat eos, si in suam Diocesim reversuri sunt; super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem Litterarum Testimonialium super eorum natalibus; ætate moribus; & vita juxta Constitutionem fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris Nostri, quæ incipit *Speculariores* obtinendarum; addito quoque competentæ idoneitatis testimonio in iisdem Litteris; hæc concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tanquam habiles approbati non fuerint, iisque juxta præmissam formam non impetratis, minime possint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficii subiecti sunt, ad Ordines promoveri: si que secus fiat, Ordinans quidem à collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò à susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire eo ipso suspensus sit, aliisque insuper gravioribus poenis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis uterque subiaceat. Cumque etiam juxta memoratam Innocentii Prædecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficii in aliena Diocesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo ejusdem Diocesis suscipere; quam si Beneficium prædictum sit ejus reditus, ut ad congruam vitam sustentationem, detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam hujusmodi præstendam esse, non juxta Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficii (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat,) sed juxta Taxam, vel ea deficiente, juxta moram in alio loco Domicilii vigentem.

VI. Porro ad factam, rectamque servandam Ecclesiasticam Disciplinam non minus momenti habet, quod Clericali militiæ nomen dare non permittatur iis, qui haud satis idonei sunt, quam quod eidem militiæ jam adscripti laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quæ sanctitati suscepti instituti respondeat, multoque magis, quod abstineant iis, quæ à Sacris Canonibus jure meritoque vetita sunt, uti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, & venerando Altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea, atque decernimus, quod, qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium possidentes, qui neglectis Concilii Tridentini Decretis, habitum Clericalem, ac Tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certæ Ecclesie, aut Loco Pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inserviant, sive in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Scuola, aut Universitate de licentia sui Ordinarii non versentur; Episcopi, nulla etiam præmissa monitione, eos privilegio Fori privati declarent, eorumque adscriptionem servitio certæ Ecclesie antea factam deleri jubent. Sique ii meliorem vitæ rationem non inierint, aut etiam si alii sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad Sacros Ordines sperari nequeat; iidem Episcopi, servatâ formâ à Sacris Canonibus traditâ, ad privationem aliorum Clericalium Privilegiorum contra ipsos procedant. Ubi verò reperiantur Clerici Cappellani, vel Beneficia cujuscumque etiam tenuis reditus, obtinentes, quorum improba vita aliis offensionem præbens destruat potius, quam adficiat, vel concubi-

De ordinandis ad titulum Beneficii quod habent in diversa ab eorum Domicilio Diocesi.

De puniendis Clericis officia Clericalia non expleantibus.

De officio Clericorum in Episcopaliibus seminariis educatorum.

Ad sacros & Presbyteratus ordines admittendorum necessaria qualitates.

narii, aut feneratoros, vel ebrietati, ludivse alea-
rum dediti, vel fatores rixarum, vel negotiatores,
vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes,
vel Clericalem habitum, Tonfuramque non defe-
rentes, vel Ecclesiastica Immunitate in fraudem tri-
butorum, & vectigalium à Laicis non exemptis
solvendorum temerè abutentes, vel qui demum si-
milia, aut majora crimina patrantes, numero ma-
gis, quàm merito ad Ecclesiam pertinere visi fue-
runt; Episcopi, præmissis tamen necessariis mo-
nitionibus, servatisque aliis de jure servandis, con-
tra ipsos, ad pœnas à Romanis Pontificibus Præ-
decessoribus Nostri, & à Sacris Conciliis impo-
sitas, & etiam ad privationem Beneficiorum,
Cappellaniarum, & Ecclesiasticorum Officio-
rum in omnibus illis casibus, in quibus prædicta
privatio à Sacris Canonibus imposita est, huma-
nis quibuscumque rationibus posthabitis, proce-
dant, memores seipsos neglectæ subditorum emen-
dationis condignas, Deo vindice, pœnas perfo-
luturos.

Clerici in-
terfunt Missæ
Conventuali
secundis Vef-
peris & col-
lationibus
super casibus
conscientiæ.

VII. Sed & cum Persona Ecclesiasticæ nunquam
fatis in obsequiis supremo Numini exhibendis, iis-
que præstandis, quæ eorum statui consentanea
sunt, exerceri valeant: plurimum in Domino com-
mendamus pium morem in plerisque Hispaniarum
Diocœsibus vigentem, ut Clerici tam in minori-
bus, quàm in majoribus Ordinibus constituti, at-
que etiam Presbyteri, tamen Beneficia, vel Offi-
cia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo in-
duti in Ecclesiis, quibus adscripti fuerint, Mis-
sæ Conventuali cum Cantu celebratæ, nec non
primis, & secundis Vesperis Officii diebus Domi-
nicis, aliisque Festis assistant. Quin imò enixè
hortamur, ut Episcopi aliarum Diocœsium, in
quibus mos ille institutus hæctenus non fuerit, id
in posterum servari curent in omnibus, ac insu-
per fatagant, ut omnes Ecclesiastici prædicti etiam
collationibus habendis coram Parochis suis, vel
aliis ab Episcopo deputatis super casibus con-
scientiæ forum concernentibus, & super ritibus,
ac cæremoniis sacris interfint.

De Cappel-
laniis in His-
paniarum
Regno suffi-
cienti redditu
destitutis.

VIII. Et quoniam in prædictis Hispaniarum Reg-
nis reperiri intelleximus Beneficia, & Cap-
pellanias etiam de Jurepatronatus vel Ecclesiast-
ticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo
proventu instructas, vel adeo tenui, ut nec
ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruæ
pro Clericis ad sacros Ordines promovendis
necessariæ ascendat; malis haud quidem levi-
bus inde erumpentibus occurrere cupientes, sta-
tuimus, & mandamus, quod Episcopi ad Be-
nificiorum, & Cappellaniarum, quæ nullum cer-
tum redditum habent, suppressionem statim deve-
niant. De aliis verò Beneficiis, & Cappellaniis,
quarum certus annuus fructus ad memoratam sal-
tem tertiam Congruæ partem non ascendit, decer-
nimus nulli in posterum conferendam esse primam
Tonfuram ratione juris assequendi aliquod ex dic-
tis Beneficiis, & Cappellaniis. Utque Patronatum
jura, quantum fieri possit, salva remaneant; liceat
Patronis tam Ecclesiasticis, quàm Laicis ad dicta
Beneficia, & Cappellanias nominare, non tamen
veluti ab Beneficia Ecclesiastica requirentia in no-
minandis primam Tonfuram, sed tanquam ad le-
gata pia; & nominati, tamen primam Tonfuram
non habentes, ea retinere possint uti pia legata
cum onere adimplendi omnia onera à Fundato-
ribus injuncta.

De Anima-
rum Cura.

IX. Non sine gravi Nostri dolore etiam ac-
cepimus, quod, quamquam Tridentina Syno-
dus decreverit omnes, qui Parochiales, vel
alias curam Animarum annexam habentes Eccle-
sias quocumque modo obtinent, debere diebus
saltem Dominicis, & Festis solemnibus plebes

sibi commissas pro sua, & earum capacitate
pascere salutaribus verbis, docendo ea, quæ
Christifideles ad salutem scire oportet, ac ex-
plicando Divinæ legis præcepta, Fideique
Dogmata, puerosque ejusdem Fidei rudimentis
imbuendo, & brevi, facili sermone vitia
denuntiando, quæ declinare, & virtutes,
quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli
Parochiales Ecclesiarum Rectores, hæc, quæ
suarum partium aded sunt, prætermittunt,
culpam hujusmodi à se amoliri nitentes, vel
prætextu immemorabilis, sed quidem prævæ
consuetudinis, vel quia hæc ab ipsis præstari
neccesse non videatur, suppetente nimirum co-
pia aliorum habentium Sacras Conciones in
aliis Ecclesiis, itemque imbuentium pueros
Mysteriis Fidei, vel in scholis, vel in com-
pitiis. Ne itaque sub inani istarum, aliarum-
que similium excusationum prætextu tanta
Christianæ Reipublicæ pernicies struatur, dis-
tinctè præcipimus singulis Hispaniarum Ar-
chiepiscopis, & Episcopis, ut omnino effi-
ciant, quod omnes ii, qui animarum cura
gerunt, munia prædicta per seipsos,
vel, si legitime impediti fuerint, per alios
idoneos diligenter exequantur. Si verò aliqui
non satis habiles ad illa obeunda reperiantur;
iisdem Archiepiscopis, & Episcopis per alios à
se deputandos sumptibus Parochorum minus
idoneorum opportunè suppleri curent: & in
posterum Beneficia, quibus Animarum cura
imminet, non nisi verè idoneis ad memora-
ta Officia per se ipsos adimplenda conferan-
tur.

De vero
Constitutio-
nis Pii V.
sentia.

X. Præterea, ne Constitutionis Sancti Pii
V. etiam Prædecessoris Nostri, in qua taxa-
tur congrua fructuum portio Vicariis perpetuis
Animarum curam exercentibus assignanda,
interpretationem ab ejus sententia alienam fie-
ri contingat, declaramus Constitutionem illam
pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum
Ecclesiarum Parochialium, quæ aliis Ecclesiis,
Monasteriis, Collegiis, Beneficiis, & Locis
Pii unitæ sint: nec non portionem annuam
fructuum, quæ ibidem statuitur assignanda ip-
sis Vicariis in summa non majori, quàm cen-
tum, nec minori, quàm quinquaginta scuto-
rum, intelligi debere de scutis argenteis julio-
rum decem monetæ Romanæ pro quolibet
scuto.

De deputan-
dis Coadju-
toribus &
Vicariis tem-
porariis co-
rumque con-
grua.

XI. Quoties itaque in aliis Parochialibus
Ecclesiis, quæ, ut præfertur, unitæ non sint,
oportuerit ex aliqua justa causa provideri per
Coadjutores Parochorum, aut per Vicarios
temporarios; curæ erit Episcopis pro data si-
bi à Tridentina Synodo potestate partem fruc-
tuum prædictis Coadjutioribus, aut Vicariis
assignandam determinare in ea quantitate, quæ
pro suo prudenti arbitrio, & conscientia con-
vens videbitur, ratione videlicet habitæ re-
dituum, & emolumentorum Ecclesiæ Paro-
chialis, in qua deputati fuerint, nec non ins-
pectis conditionibus Loci, numero Animarum,
qualitate laboris, & quantitate impensarum,
quas commissi Officii necessitas postulerit.
Quod si Parochi ab Episcopis moniti, con-
gruo iisdem termino præfixo, Coadjutores,
sive Vicarios temporarios, quoties opus fue-
rit, assumere neglexerint, poterunt ipsi Epif-
copi eos, quos huic muneri idoneos censue-
rint, auctoritate propria deputare cum assigna-
tione antedictæ portionis fructuum. Et nihilo-
minus ubi etiam prædicti Coadjutores, aut
Vicarii temporarii à Parochis nominati, vel
assumpti fuerint, de eorum idoneitate Epif-
copis constare per examen debeat, ante

quam

quam ad exercitium admittantur; nec satis sit, quoad ad Confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi aliis etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis præfigendum alios verè idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta congruè assignatione; nec ulla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cuiuscunque Judicis inhibitiõ executionem deputationis, & assignationis certè partis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

De Casu quo Parochiani ad Parochiales Ecclesias Divini cultus gratia accedere nequeant.

XII. Verùm quia non satis Animarum curæ, & necessitatibus quandoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alii Sacerdotes Parochis adiungantur, sed majora remedia adhiberi oportet, quoties nempe ob Locorum distantiam, sive itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Divinisque Officiis audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, invitis etiam Rectoribus, vel intra eandem Parochias destinare alias Ecclesias, in quibus Sacerdotes Parochorum Coadjutores Sacramenta ministrent, & Divinum Cultum exhibeant, vel novas Parochias, novalesque Parochiales Ecclesias à veteribus distinctas constituere, iisque novos Parochos præficere, assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocunque pertinentibus convenienti portione ad victum eorum, qui, vel tamquam Coadjutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tamquam distincti, & independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.

De honore Episcopis exhibendo.

XIII. Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, eisque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & aliis actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò observari in omnibus actibus adeo justè hujusmodi præminentia, & auctoritate consentaneis, non obstantibus privilegiis etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententiis, juramentis, & concordiiis, quæ suos tantum obligent auctores.

De Religiosorum numero ultra redituum vires non multiplicando.

XIV. Præterea, ut claustralis quoque disciplina vigor illibatus permaneat, Pontificiæ Nostræ sollicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cum itaque experientia compertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quam vires redituum patiantur; moderno, ac pro tempore existenti Nostrò, & Apostolicæ Sedis in iisdem Hispaniarum Regnis Nuntio per præsentis committimus, & mandamus, ut curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilii Tridentini in Monasteria, Conventus, & Domos, tam Virorum, quam Mulierum, sive Bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quam qui, vel ex provenibus propriis ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, vel ex consuetis elemosynis, aliisve quibuscunque obventionibus, in commune tamen conferendis, commode possit sustentari.

XV. Quoties verò Regulares ad Ordines

et tunc promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum à piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam Nostrò confirmatum die 15. Martii 1596., quo sancitur non ad alium, quam ad Episcopum Diocesenum Literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione à suis Superioribus esse dirigendas, præterquam in casu, quo Diocesanus à Diocesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus; quo etiam casu in Litteris Dimissoriis ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diocesani absentia, vel de illa alia causa, videlicet, quod Ordinationes non sit habiturus; exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium à Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, ut à quolibet Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentis innovare intendimus. Noverint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso ægotationis casu, Ordines conferre, & sacrorum Ordinum collationem statutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publicè habendam esse, vel si in alio Diocesis loco, semper tamen in Ecclesia quantum fieri poterit digniori, & præsentis Clero ejusdem loci. Ne verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Diocesis loca inhabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab iisdem Episcopis denuntietur, se ordinationes esse habituros, adeo ut quoties denunciatio hujusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Diocesenum Ordinationes ea vice minime esse habiturum, sibi que idcirco licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum Litteris Dimissoriis suorum Superiorum ad eum directis, servata in iis forma superius expressa.

XVI. Episcopi in omnibus Mulierum Monasteriis sibi subjectis Ordinaria, in aliis verò exemptis auctoritate Sedis Apostolicæ inconcusè observari curent, quæ circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tam in Decretis Tridentinæ Synodi, quam in Constitutione similis memoriæ Gregorii Papæ XIII. etiam Prædecessoris Nostrî edita Iibus Januarii anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti providè ordinata sunt.

XVII. Perpendentes etiam Christianæ Reipublicæ in primis expedire, ut ministerium, ac potestas clavium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur; declaramus Sacerdotes, tam Seculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse penitentia Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragatur. Cumque idem Innocentius Prædecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas Litteras decreverit Sacerdotibus tam Secularibus, quam Regularibus non licere confessiones eorum, à quibus ex Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approbatione

De Regularibus ad Ordines promovendis, eorum Litteris dimissoriis ad Episcopum Diocesenum dirigendis & Ordinationibus ab eo habendis.

De servandis in mulierum Monasteriis.

De obtinenda à Sacerdotibus Ordinarius approbatione & licentia pro confessionibus audiendis.

Ordinarii illius Loci, in quo ipsi Penitentes degunt, & Confessores eligunt, etiam ab Ordinariis aliorum Locorum antea approbati fuissent, ac etiam Penitentes Ordinariis illis, qui Confessores Electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectivè exceptas, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessores ipso jure suspensos esse: Nos eandem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innovantes declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tam Secularibus, quam Regularibus ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocunque alio Privilegio electis suffragari minimè etiam posse, quòd approbati alias fuerint ab Episcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in quo Confessiones audiendæ sint, sed talis tunc temporis amplius non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperitur; sed necessariam omninò esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diocesi exerceat, approbationem. Hæc tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censeatur, quòque præcedens licentia, sive approbatio duret, & revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova, & expressa impetranda erit, si illa præcedenter obtenta, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuisset.

De confessionibus Monialium.

XVIII. Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, & gubernio subiecta sint, nisi ultra licentiam suorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Episcopo Diocesano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacunque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

De deputando extraordinario pro Monialibus Confessore.

XIX. Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares quoad Monasteria ipsis subiecta toties prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Secularem, aut Regularem alterius diversè Ordinis Professore: in his casibus Episcopi pro suo arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut prætextu à Superioribus Regularibus valeat impediri.

De removendis abusibus contra Cereemoniale Episcoporum Rituale Romanum & rubricas Missalis seu Breviarii.

XX. Episcopi insuper abusus omnes, qui in Ecclesiis aut Secularibus, aut Regularibus contra præscriptum Cereemoniale Episcoporum, & Ritualis Romani, vel Rubricas Missalis, & Breviarii irreperint, studeant omninò remove. Et, si adversus ea, quæ in dicto Cereemoniali statuta sunt, consuetudinem, etiam immemorabilem allegari contingat; postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, utpotè irrationabilem, de jure non posse; executioni eorum, quæ in dicto Cereemoniali constituta sunt diligenter incumbant; nec ulla suspensiva appellatio admittatur.

Et contra Concilii Tridentini de Missarum celebratione Decretum.

XXI. Sedulo pariter curent iidem Episcopi, ut eliminentur abusus, si qui forsàn, tam quoad Ecclesiasticos Seculares, quam quoad Regulares induci fuerint adversus Concilii Tridentini Decretum de observandis, & evitandis in celebratione Missarum sess. 22., &

contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis indulta; postposita quacunque appellatione suspensiva; sed solum reservata in devolutivo super quocunque dubio, quod excitari contigerit, declaratione Congregationis pro tempore existentium S. R. E. Cardinalium memorati Concilii Interpretum.

XXII. Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratoriis, necnon circa usum Altaris gestatorii, à recol. memor. Clemente Papa XI. Prædecessore etiam Nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris anni 1703. Episcopi dent operam, ut omnia ibidem Statuta etiam in Regnis Hispaniarum ferventur, idemque Decretum in suis respectivè Diocesis, ut facilius omnibus immotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium Cellis, sive Cubiculis erigatur Altare pro re Sacra ibidem faciendâ, & contra quoscunque contravenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacunque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriæ habitationis in Domibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ sacrificium celebrare, sive celebrari facere; hujusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi fortè occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, ut nec etiam quando Episcopi in casibus à Jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia absentes à Domo propriæ ordinariæ habitationis, moram idcirco faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita iis erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in Domo propriæ ordinariæ habitationis.

Confirmatur & declaratur Decretum Clementis Papæ XI. de celebratione Missarum in Oratoriis privatis & usu altaris gestatorii.

XXIII. Præcipimus quoque accuratè attendi, ac adimpleri quacunque alia præscribuntur in ejusdem Generalis Synodi sess. 25. de Regularibus, & Monialibus. Cumque in cap. 25. amplissimè derogetur omnibus contrariis Privilegiis sub quibuscunque formulis verborum conceptis, ac Mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, & Regulis etiam juratis, atque etiam consuetudinibus, vel Præscriptionibus, etiam immemorabilibus; sciant omnes derogationem hujusmodi non ad ea tantum referri, quæ in prædicto Capite continentur, sed etiam ad alia, quæ in singulis superioribus Capitulis ejusdem sessionis constituta sunt.

Servanda quæ in sess. 25. cap. 25. ejusdem Synodi Tridentinæ præscribuntur.

XXIV. Ad hæc, ut recta in Judiciis ratio servetur, præcipimus, quod ubi in Causis Criminalibus Ordinarii Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad ullius querelam, sive accusationem, si ab eorundem Ordinariorum Sententiis appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes poenam suis criminibus debitam effugiant), Procuratores Fiscales Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ, & respectivè etiam Curie Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessarios peragant, & prosequantur, ut prædictæ Ordinariorum sententiæ justam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit;

De appellationibus in causis criminalibus ab Ordinariis locorum ad Nuntium Sedis Apostolicæ seu Metropolitanos.

iste

ista prorsus nulla sint, ac irrita cum omnibus actis gestis, nullumque fortiri debeant effectum: quin immo præcedentes Ordinariorum sententia executioni mandentur, perinde ac si appellatio ab iis interposita nullatenus fuisset.

Servanda generaliter quoad appellationes & inhibitiones Decreta Innocentii Papæ IV. & Urbani VIII.

XXV. Cæterum cum generaliter circa appellationes, & inhibitiones satis provifum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentii Papæ IV. Prædecessoris etiam Nostri in Cap. Romana, ac etiam per Decreta Concilii Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. à Congregatione Negotiis, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, & à præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Urbani Papæ VIII. Prædecessoris itidem Nostri, die videlicet 5. Septembris 1626., volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statutum, diligentissimè per omnes iis comprehensos observetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam Inhibitiones nuncupatas temporarias penitus excluso.

Quoad Civitatem innovantur Constitutiones Innocentii IV. Alexandri IV. Bonifacii VIII. Gregorii XV.

XXVI. Quo verò ad Judices Conservatores, & modum, ac facultatem procedendi in Causis Civilibus, quæ ad eorum cognitionem pertinere possint, inviolatè custodienda erit norma præscripta in Constitutionibus fel. rec. Innocentii IV., Alexandri IV., Bonifacii VIII., Gregorii XV. aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum hac de re editis, nec non in Decretis Concilii Tridentini, sub penis ibidem contentis, quas præfati nostra Constitutione innovamus, & confirmamus; hoc etiam addito, ut iidem Judices Conservatores, & mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, aliisque locorum Ordinariis litteras suæ deputacionis, quarum vigore procedere intendant.

Finalis ad Concilium Tridentinum observacionem exhortatis & obstantium remotio.

XXVII. Enixè denique, & ex intimo Paterni Cordis Nostri sensu omnes è religiosissima Hispanica Natione monemus, ut memores sint teneri se exactè, firmiter, & cum effectu observare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus ejusdem Tridentini Concilii Decretis sancita. Et ne eorum executio post hac ullo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum ejusmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinariis edita fuerint pro executione pariter eorum, quæ in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Privilegium, quod ante prædicti Concilii promulgationem à Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede confirmatum, vel noviter concessum; itemque obstare non posse ullum Statutum, vel Concordiam, quæ à prædicta Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quemcumque longævum non usum, aut contrariam consuetudinem, vel præscriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, nisi forsitan præfate consuetudinis, aut præscriptionis materia capax sit, & insuper consuetudo, aut præscriptio immemorabilis probata jam sit admittenda à competenti Judice per tres Sententias conformes, vel per unam, quæ in judicatum transierit, nec demum quancumque appellationem, sive inhibitionem etiam temporariam, reservato dumtaxat recurfu in devolutivo ad memoratam Congregatio-

nem Cardinalium ejusdem Concilii Interpretum, quibus etiam tamquam Exequutoribus præsentium nostrarum litterarum, non solum committimus, & mandamus, ut eas, ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuè, & inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, quæ iisdem Cardinalibus à Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilii, sed etiam privatè facultatem impertimur, quancumque opus fuerit; interpretandi, explicandi, ac declarandi eandem nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cærimoniale Episcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breviarii pertinent) quatenus illis dubietas aliqua, aut difficultas emerferit; non retardata tamen interim illarum executione, adeo ut ante hujusmodi executionem nec ullus recurfus ad eandem Congregationem Cardinalium, nec ulla super quovis Dubio consultatio promoveri possit. Decretis verò, & Declarationibus à prædicta Congregatione faciendis, postquam Nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit, statim quancumque reclamatio, aut consultatio omninò cessare, perpetuumque silentium desuper impostum censei debeat.

Decreta pro firmitate.

Decernentes pariter easdem præfatas Litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quancumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter, & inconcussè observari debere; Sicque, & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegates, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfate Nuntios, aliisque quoscumque quancumque præminentia, & potestate fungentes, functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & autoritate, ubique judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quocumque quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio contrariis.

Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon quoruncumque Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, & quorumvis Monasteriorum, Conventuum, Ecclesiarum, Locorum Piorum, aliisque quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate aliâ roboratis Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Institutis & Litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Monasteriis, Conventibus, Ecclesiis & Locis Piis prædictis, illorumque respectivè Superioribus, aliisque quibuslibet Personis, etiam specialissima mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis, etiam Motu proprio, ac ex certa scientia, & de Apostolicæ Potestatis plenitudine in genere, vel in specie, seu aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus

specia

specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, nou autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc seruanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, & infererentur, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, eisdem presentibus pro expressis, & inferis habentes, illis alijs in suo robore permanfuris, ad pramissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides Transumptorum.

Volumus autem, ut earumdem presentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides, tam in Judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis presentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 13. Maii 1723. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Die 13. Maii 1723. P. A. secundo.

Confirmat ut in rubr.

§. 2. Cum autem, sicut accepimus, tametsi praemissa a memorato Innocentio Praedecessore nostro, ac saluberrimo fuerint constituta, & ordinata Consilio, illa nihilominus, nec dum plenariae executioni, ut par erat, demandata fuerint, neque proinde optatos fructus usque quaque proferre valuerint; Hinc est, quod Nos probe considerantes, nihil magis alios ad veram Pietatem, & Dei Cultum assidue instruere, & excitare, quam eorum vitam, & exemplum, qui se Divino Ministerio dedicarunt, facileque fieri posse, ut Populus in via Domini prosperet, & feliciter progrediatur, si Clerus illi prae luceat, ac suavem in eo Sanctioris Disciplinae, bonorumque Operum odorem diffundat, ac propterea eorumdem praemissorum ad hunc tam pium, & salutarem finem tendentium subsistentiae, ac paratae executioni, sublatis quibusvis impedimentis, quantum cum Domino possumus, Pastoralis nostra cura, & sollicitudine consulere cupientes, praesertim Innocentii Praedecessoris Litteras, & quaecumque in eis constituta, ordinata, sancita, decreta, & declarata, ac alijs quomodolibet contenta, & expressa, Auctoritate Apostolica, tenore presentium perpetuo approbamus, & confirmamus, ac quatenus opus sit, innovamus, & de novo constituimus, ordinamus, sancimus, decernimus, & declaramus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus.

Mandatum pro Executione.

§. 3. Nec non tam Dilecto Filio nostro, & Sedis praefatae in Regnis Hispaniarum Nuncio nunc, & pro tempore existenti, quoad ea, quae ad ipsum, ejusque Tribunal pertinent, quam Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, Episcopis, ceterisque Locorum Ordinariis, & Superioribus, ac etiam Dilectis Filiis utriusque Clero Seculari, & Regulari eorumdem Regnorum districte, ac sub interminatione Divini Judicii Auctoritate praefata harum Serie praecipimus, & mandamus, ut illa omnia, & singula omni mora, dilatione, & cunctatione sublata, debita Obedientia exequantur, & accurate, ac exacte servent, faciantque respectivè illa ab iis, ad quos spectat, & quandocumque spectabit in futurum eadem Auctoritate omnimodae executioni demandari, & inviolabiliter observari.

Clausula subla-
ta & de-
cretum irri-
tans.

§. 4. Decernentes pariter, ita in praemissis per quoscumque Judices, Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Audi-

tores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & dictae Sedis Nuncios, aliove quolibet quacumque praereminentia, & potestate fungentes, & functiones, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & Auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis Auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio.

§. 5. Non obstantibus omnibus, & singulis illis, quae praedictus Innocentius Praedecessor in Litteris suis praesertis voluit non obstare, ceterisque contrariis quibuscumque.

Præsentium publicatio in rationis personalis vim habet.

§. 6. Ut autem eadem praesentes Litterae ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, seu earum Exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, ac Basilicae Principis Apostolorum, nec non Cancellariae Apostolicae, Curiaeque generalis in Monte Citorio, & in Acie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari; Sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illae concernunt, perinde arctari, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatae fuissent.

Transumptorum fides.

§. 7. Utque ipsarum Litterarum transumptis, seu Exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud ubique adhibeatur, quae eidem presentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 23. Septembris 1724. Pontificatus Nostri Anno Primo.

D. 23. Septembris 1724. P. A. primo.

F. Card. Oliverius.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo vigesimo quarto, Indictione secunda, die vero Prima Octobris, Pontificatus SS. D. N. D. BENEDICTI, Divina Providentia Papa XIII. Anno Primo, supradicta Littera Apostolica affixa, & publicata fuerunt ad valvas Basilicarum Principis Apostolorum, S. Joannis in Laterano, & S. Mariae Majoris, prout similiter ad valvas Cancellariae Apostolicae, & Magnae Curiae Innocentiana, & in acie Campi Florae, aliisque locis solitis, & consuetis Urbis, dimissis copiis, ut moris est, per Nos Franciscum Baldum, & Dominicum de Martinis Apostolicos Cursores.

Publicatio.

Joannes del Rè Mag. Curf.

I I.

Litterae in forma Brevis ad universos Fratres Ordinis Praedicatorum Professores adversus Calumnias Doctrinae SS. Augustini & Thomae intentatas.

Roma MDCCXXIV.

Dilectis filiis universis Fratribus Ordinis Praedicatorum Professoribus.

BENEDICTUS PAPA XIII.

Dilecti Filii Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Demissas preces, & æquissimas conquestiones vestras, quas dilectus filius Augustinus

finis